

3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że Komisja nie zastosowała takiego samego obniżenia podstawowej kwoty grzywny nałożonej na Tokin Corporation, jakie zastosowano do podstawowej kwoty grzywny nałożonej na NEC Corporation, a ponadto przyjęły średnią wartość sprzedaży dla celów ustalania wysokości grzywny, zamiast polegać na niereprezentatywnej wartości sprzedaży z ostatniego roku stwierdzonego naruszenia. Te niedociągnięcia stanowiły błędy przy obliczeniu kwoty grzywny lub prowadziły do nieproporcjonalnej grzywny (oraz braku uzasadnienia dla pierwszej pozycji w zakresie w jakim nie przedstawiono w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, dlaczego ta sama obniżka najwyraźniej nie miała zastosowania do podstawowej kwoty przyjętej jako grzywnę nałożoną na NEC Corporation).

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2018 r. – Nichicon Corporation/Komisja

(Sprawa T-342/18)

(2018/C 294/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nichicon Corporation (Kyoto, Japonia) (przedstawiciele: A. Ablasser-Neuhuber, F. Neumayr, G. Fussenegger i H. Kühnert, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji C(2018) 1768 final z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.40136 – Capacitors) w zakresie dotyczącym skarżącej;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności w części obejmującej:
 - a. Artykuł 1 lit. f) zaskarżonej decyzji, stwierdzający, że skarżąca uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia EOG w sektorze kondensatorów elektrolitycznych obejmującym cały obszar EOG, na który składały się porozumienia lub uzgodnione praktyki mające na celu koordynację zachowań cenowych w okresie od 26 czerwca 1998 r. do 31 maja 2010 r,
 - b. Artykuł 2 lit. i) zaskarżonej decyzji nakładający na skarżącą grzywnę w kwocie 72 901 000 EUR oraz
- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą na podstawie art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾;
- w każdym razie zastąpienie oceny Komisji własną oceną odnośnie do kwoty grzywny i zmniejszenie wysokości grzywny nałożonej na skarżącą na podstawie art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego ustalenia stanu faktycznego.

Zarzucane istotne błędy w ustaleniu stanu faktycznego dotyczą w szczególności trzech okresów kontaktów. Skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie dokonała ustaleń faktycznych, które nie zostały w wystarczającym stopniu udowodnione. W konsekwencji Komisja błędnie przyjęła naruszenie art. 101 TFUE.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa w zakresie kwalifikacji jako jednolite i ciągłe naruszenie.

Zarzut drugi dotyczy rzekomych błędów, jakich dopuściła się Komisja zarówno w odniesieniu do kwalifikacji kontaktów zidentyfikowanych jako naruszenia o charakterze jednolitym i ciągłym, jak i w odniesieniu do odpowiedzialności skarżącej za takie naruszenie. Po pierwsze, Komisja nie wykazała w wymagany prawem sposób zakresu jednolitego i ciągłego naruszenia. Po drugie, Komisja błędnie uznała skarżącą za odpowiedzialną za kontakty, w których nie uczestniczyła. Po trzecie, Komisja błędnie wywnioskowała co do okoliczności, że naruszenie trwało nieprzerwanie przed dniem 7 listopada 2003 r. Po czwarte, Komisja popełniła błąd przyjmując odpowiedzialność skarżącej nieprzerwany udział w jednolitym i ciągłym naruszeniu po dniu 10 listopada 2008 r. W związku z tym Komisja nie miała możliwości nałożenia kar na skarżącą. Po piąte, Komisja błędnie uznała, że udział skarżącej w jednolitym i ciągłym naruszeniu nadal trwał pomimo wyraźnego zdystansowania się skarżącej.

3. Zarzut trzeci dotyczący braku właściwości.

4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie polegającego na ustaleniu grzywny

W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi utrzymywany oczywisty błąd w ocenie przy ustalaniu kwoty grzywny. Po pierwsze, Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności i jej wytyczne dotyczące metody ustalania grzywien, błędnie przyjmując całą wartość sprzedaży w EOG jako podstawę obliczenia grzywny. Po drugie i po trzecie, poprzez błędne określenie zarówno mnożnika ze względu na wagę naruszenia, jak i kwotę dodatkową, Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, obowiązek uzasadnienia, a także zasadę *ne bis in idem*. Po czwarte, Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, obowiązek uzasadnienia i zasadę równego traktowania poprzez nienależyte uwzględnienie w wysokości grzywny ograniczonego udziału skarżącej. Następnie Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności i wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien poprzez nieuwzględnienie jako okoliczności łagodzących ewentualnego zaniedbań skarżącej i jej zasadniczo ograniczonej roli oraz zachowania konkurencyjnego.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych

Zarzut piąty dotyczy naruszenia przez Komisję istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 263 TFUE poprzez nieprzedstawienie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów oraz wyznaczenie zbyt krótkiego terminu na przedstawienie obrony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).